

de set en set

LLUÍS MUNTADA

Maniobra de despatx

Josep Guardiola, juntament amb les seves altíssimes conquestes esportives, ha exalçat els valors del treball, el respecte, la sensibilitat cultural, la templança, l'educació, l'elegància, la civilitat... Amb el seu estil ha assentat un model d'entrenador que trenca amb aquell comportament tan clàssic en l'univers del futbol: el fragor de la testostèrona, l'atiament de les baixes passions, l'ús del llenguatge bèl·lic. En l'escenari futbolístic hem vist jugadors aplaudits per les seves proclames falangistes, entrenadors que exhibeixen comportaments xenòfobs, presidents de futbol que subvencionen guàrdies pretorianes formades per allò que la premsa esportiva anomena «seguidors radicals» però que més pròpiament haurien de ser qualificats com a «delinqüents i mafiosos».

“ El comitè de competició podria inhabilitar Guardiola durant cinc anys com a entrenador

Però pel que es veu totes aquestes actituds macilentes i d'elevat risc social són *peccata minuta* al costat de les acusacions de mentider que Guardiola va fer a l'àrbitre del darrer partit Almeria-Barça, el senyor Clos Gómez. No hi fa res que les càmeres de televisió demostrin que Guardiola diu la veritat quan qualifica de mentider Clos Gómez, capaç d'inventar i incloure a l'acta unes paraules que l'entrenador mai no va dir.

El cas és que el comitè de competició continuarà estudiant aquesta «ofensa gravíssima» que en el pitjor dels veredictes podria inhabilitar Josep Guardiola com a entrenador durant cinc anys. S'hauria de ser cec, sord, ingenu fins a la beneiteria i no haver entès res de la història d'aquest país per no sospitar que aquesta maniobra de despatx persegueix alts rèdits polítics: amenaçar un projecte, posar una mordassa en èpoques mundialistes, demostrar que el poder pertany a qui té els tribunals (siguin constitucionals, de competició, l'audiència...)

el lector escriu

cartes@elpunt.cat

Les cartes trameses a aquesta secció no han d'excedir els vuit-cents caràcters. El Punt es reserva el dret de publicar-les i resumir-les. És imprescindible que en l'original i en els correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

El primer accident

● Fa uns dies va sortir publicada la meua opinió sobre el mal estat i el perill que comportaven una sèrie de carrers del poble d'Anglès. Deia que per prevenir accidents seria bo que algú de l'equip de govern s'hi passegés. Doncs malauradament el 22 de maig va haver-hi un accident que es podria haver evitat; una senyora cau i la cara plena de sang i, coses del destí, la meua filla i el seu xicot immediatament la varen portar al CAP d'Anglès. Agraïco la professionalitat dels metges, infermeres i altre personal que estaven de guàrdia el dia dels fets. També demano que el regidor d'Urbanisme, el Sr. Santané, miri de trobar alguna solució en aquests carrers.

/ JAUME PÉREZ. Anglès (Selva).

Són uns senyors

● Sóc una assídua espectadora de les emissions d'òpera que fan als cinemes Albéniz habitualment un cop al mes. Aprofito l'avinentesa per agrair la tasca cultural d'aquesta empresa en apropar aquest art als ciutadans de Girona.

En algunes ocasions han tingut problemes en la recepció del so o la imatge, però la majoria de vegades és excel·lent. La darrera òpera, programada pel 26 de maig, en entrar a la sala d'exhibició, em va estranyar veure la pantalla en blanc, ja que sempre que la retransmissió és en directe es veuen imatges del teatre amb la gent que es va col·locant als seus llocs, les llotges, l'escenari, el sostre, els llums i la decoració en general. És distret anar-ho veient mentre esperes que comenci, i et sembla que ets allà.

Quan eren les 8 en punt veig un treballador que puja

La llei de la infància no pot esperar

● La nova llei de Drets i Oportunitats de la Infància i l'Adolescència aprovada fa uns dies pel Parlament català és un motiu d'alegria i esperança no només per a les entitats que treballen amb infants sinó per a tota la societat.

Des de la FEDAIA, la federació que agrupa les entitats catalanes que treballen amb nens i joves desemparats o en risc d'exclusió social, creiem que la normativa representa un pas important per millorar l'atenció a la infància però reclamem també un suport polític i econòmic fort perquè sigui realitat. La llei no pot quedar-se en una declaració de bones intencions. Desplegar aquesta llei permetrà que puguem destinar esforços a la prevenció, promovent recursos com el dels Centres Oberts, i que es creïn serveis especialitzats per detectar i atendre el maltractament infantil. Permetrà, a més, que s'elabori anualment un informe sobre la situació de la infància a Catalunya i que es traspassin les competències de les intervencions socials preventives als ens locals, els que millor coneixen la situació de la infància en risc. Necessitem que els partits polítics la tinguin en compte. La llei ha de ser una prioritat quan es discuteixin els pressupostos del pròxim any i quan es redactin els programes electorals amb vista a les pròximes eleccions catalanes.

Els nens no voten però necessiten la llei. El seu desplegament ha de ser un compromís del pròxim govern, sigui el que sigui, però també de tota la societat. La llei no pot esperar / JAUME CLUPÉS, president de la Federació d'Entitats d'Atenció i d'Educació a la Infància i l'Adolescència (FEDAIA). Barcelona.

corrent cap a la sala del darrere, on hi tenen els projectors (la pantalla seguia en blanc). A les 8,15 ens varen informar que hi havia un problema de recepció per causa del satèl·lit. I des d'aleshores, cada 5 minuts ens anaven informant. Em vaig sentir molt ben tractada. Ens varen convidar, com sempre fan a l'entreacte, a pastes i cava, i aleshores va arribar la notícia definitiva: els era impossible aconseguir visualitzar l'esdeveniment programat. Ens varen tornar els diners al moment, i amb això, segons la meua manera de veure-ho, ja n'hi hauria hagut prou, però, no satisfets amb això, ens varen donar una invitació per poder veure aquesta òpera un altre dia en diferit. Fins aquí, perfecte, però a més ens varen convidar a veure una pel·lí-

cula de les que estan en cartellera. Finalment ens varen demanar els números de telèfon per avisar-nos del dia que farien l'emissió en diferit.

Molt agraïda al representant dels cinemes pel tracte rebut. Va estar constantment al nostre costat, donant la cara i tot tipus d'explicacions. / MARIA DEL CARMEN CAMO I CAMPILLO. Girona.

Incineradora de biomassa

● Fa pocs dies ens va arribar la notícia que un bosc ubicat a la zona del Trust de Cassà de la Selva, els antics propietaris del qual eren els germans Bosch (un d'ells coordinador de l'antillínia) i el van vendre l'any 2004 a l'empresa EMTE, ara serà edificat. Volen construir-hi una planta inci-

neradora de biomassa, que seria la més gran de l'Estat, amb l'excusa de cremar-hi tot el sotabosc de les Garrotxes i altres boscos propers. Una xemeneia gegant fumejant nit i dia durant tot l'any, un núvol de fum de grans dimensions que abastarà tant Cassà com Llagostera. Quin impacte mediambiental suposarà això? Encara que es parli de la paraula *bio*, no significa que no comporti conseqüències negatives mediambientals i per a la salut de les persones; és més, la crema continuada de biomassa desprèn substàncies tòxiques, podent provocar problemes respiratoris, al·lèrgies, afecions cardiovasculars... I en aquesta incineradora preveuen cremar-hi 200 tones diàries de biomassa! És realment necessària aquesta planta incineradora? Per què no ens informen? S'arribarà a construir? Canviarà el microclima local? / GEMMA CROS. Llagostera (Gironès).

No cal refregar-ho

● Trobo molt barroer que en els moments que estem vivint, en què a la gran majoria ens costa arribar a final de mes i que hi ha tants pares de família a l'atur que no poden pagar la seva hipoteca i no saben si el mes que ve podran donar de menjar als seus fills, surtin programes com *Mujeres ricas*, de dones *pijas* dient que el que volen s'ho compren sense mirar cap preu. Ja sabem que hi ha molta gent rica que no mira un duro, però no cal refregar-ho pels morros a un pobre pare de família que seua mica al vespre davant el televisor després de tot un dia enviat currículums, i angoixat per si rep una trucada del seu banc. / ROSA I MARIA DOLORS SALA LLEAL. Vilablareix (Gironès).

en sisif | JORDI SOLER

